NIVELUL ATLETISMULUI NOSTRU DEPINDE, ÎN MARE MĂSURĂ, DE MUNCA ANTRENORILOR!

Biroul Federaţiei române de atletism a analizat recent unele aspecte ale activităţii acestei ramuri sportive în lumina Programului privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport pe perioada 1976-1980 şi pregătirea sportivilor români în vederea participării la Jocurile Olimpice din 1980, care trasează sarcini deosebit de importante pentru atletism.

Una dintre problemele analizate a fost şi aceea a muncii antrenorilor de atletism, eficienţa ei pe planul selecţiei şi valorificarea pe planul marii performanţe, apreciindu-se ca nesatisfăcătoare activitatea multora dintre specialişti, ceea ce a dus la luarea unor măsuri imediate şi de perspectivă care trebuie să conducă, în mod nemijlocit, la impulsionarea muncii lor, la îmbunătăţirea activităţii generale.

PENTRU A ANULA CALIFICATIVUL „NESATISFĂCĂTOR"!

Unii dintre atleţii noştri de frunte au înregistrat, de-a lungul anilor, cîteva performanţe demne de toată preţuirea şi au obţinut succese notabile în diferite competiţii internaţionale. Cu toate acestea, se constată că nivelul general al atletismului nostru nu a izbutit să depăşească un stadiu modest de dezvoltare, media calificativelor sale, din ultimii ani, fiind aceea de „nesatisfăcător".

DE MAI MULTĂ VREME, ACELEAŞI LIPSURI

Se pare însă că acest calificativ de „nesatisfăcător" nu afectează şi nu influenţează cu ceva anume comportarea şi modul de a munci al antrenorilor noştri de atletism, din moment ce, de mai mulţi ani, o analiză cît de cît mai profundă a activităţii constată mereu aceleaşi lipsuri: un număr mic de atleţi angrenaţi în pregătire în cadrul secţiilor din întreaga ţară şi din rîndul acestora, în mod firesc, doar foarte puţini ating o anumită valoare competitivă pe plan internaţional, în măsură să ducă la cucerirea unor poziţii fruntaşe, implicit la cucerirea de medalii la campionatele europene şi mai ales la Jocurile Olimpice. În aceeaşi ordine de idei este de consemnat faptul că volumul de muncă al marii majorităţi a atleţilor noştri, juniori şi seniori, este departe de ceea ce pretinde astăzi marea performanţă şi această situaţie este explicată înainte de orice, prin comoditatea a numeroşi antrenori, printr-o muncă de suprafaţă, am putea spune chiar, de mîntuială. Pe de altă parte, mulţi dintre tehnicienii atletismului nu au ajuns încă să stăpînească metodologia punerii în formă a elevilor lor pentru o anume dată dintr-un sezon, legată de o mare competiţie internaţională şi de aceea, sumedenie de exemple vin să arate că atleţii noştri ating vîrful de formă fie înainte, fie după evenimentul nr. 1 al unui an şi doar foarte, foarte puţini la momentul dorit. Aşa a fost şi anul trecut, la „europenele" de la Praga, ca şi la cele de la Roma din 1974 după cum tot aşa a fost şi la J.O. de la Montreal sau la cele de la München etc.

MĂSURI FĂRĂ FINALITATE

În activitatea unora dintre atleţii fruntaşi (şi nu sînt puţini!), a antrenorilor acestora, apar ca preponderente unele interese personale privitoare, de exemplu, la obţinerea unor deplasări avantajoase din alte puncte de vedere decît, să zicem, cel sportiv. Şi legat de acest aspect, de ordin general, trebuie evidenţiată atmosfera neprincipială şi neconstructivă creată de unii antrenori, chiar dintre cei fruntaşi care nu a contribuit cu nimic — ba dimpotrivă! — la ridicarea productivităţii muncii, la creşterea nivelului profesional şi nici la crearea cadrului favorabil, a climatului propice pentru ridicarea măiestriei sportive a atleţilor noştri.

Toate aceste aspecte, dar şi încă altele, nu constituie, din păcate, lucruri noi. Ele au făcut de mai multe ori obiectul analizei în cadrul biroului federal, în plenarele F.R.A., cu alte prilejuri. S-au luat, fireşte, şi unele măsuri, dar cu care nu s-a mers pînă la capăt şi fiind lipsite de o maximă exigenţă, aşa cum ar fi trebuit, iată că situaţia atletismului nostru se menţine şi acum la acelaşi nivel nesatisfăcător.

„STILUL PERSONAL" NU TREBUIE SĂ SE ABATĂ DE LA LINIA METODICĂ GENERALĂ!

Pe parcursul ultimilor ani, în cadrul Federaţiei noastre de atletism, în sînul Colegiului central de antrenori, a existat o preocupare statornică pentru ridicarea nivelului profesional al antrenorilor, folosind metoda reciclării, atît de eficientă în toate domeniile vieţii sociale şi economice. Aşa a apărut consfătuirea anuală, devenită tradiţională, de la Snagov. Cu aceste prilejuri, în faţa antrenorilor din întreaga ţară, cei mai buni specialişti supun discuţiei propria experienţă de muncă, iar colegiul central de antrenori prezintă, în detaliu, linia metodică pe care a elaborat-o şi se face analiza planurilor de pregătire a celor mai buni atleţi din ţară, în vederea activităţii viitoare.

Adică, în linii mari, se rezolvă la aceste reuniuni foarte multe chestiuni de ordin teoretic care, dacă ar fi, mai apoi, traduse în practică — în primul rînd de antrenori! — în mod cert, atletismul ar înregistra, pe multiple planuri, un însemnat spor de calitate. Dar, iată că nu numai antrenorii fruntaşi, cei cu îndelungate state de activitate, îşi păstrează „stilul personal" în metodica de antrenament, care adesea diferă de la linia metodică generală stabilită de F.R.A., ci chiar şi antrenorii tineri adesea nu folosesc sau aplică într-o măsură foarte mică experienţa care reiese din linia metodică a Federaţiei noastre.

De aceea, trebuie s-o spunem deschis, eforturile lăudabile întreprinse pînă acum de Colegiul central de antrenori, de Federaţia de atletism şi de secţiile competente din cadrul C.N.E.F.S., n-au avut finalitate în sensul că ele n-au decît o acoperire parţială prin rezultate de valoare, la competiţiile internaţionale de amploare, dar şi prin faptul că nici dezvoltarea de ansamblu a atletismului n-a atins parametrii scontaţi.

Cu cîţiva ani în urmă, atunci cînd era vorba de această situaţie, se spunea, mai în glumă, mai în serios, că dacă fiecare antrenor, fiecare profesor care activează în atletism ar ridica la fiecare 2—3 ani măcar un atlet, realmente bun, ar însemna ca numărul atleţilor noştri fruntaşi să fie de ordinul sutelor.

MUNCA ANTRENORILOR PRIVITĂ PRIN FILTRELE EXIGENŢEI MAXIME

Eficienţa activităţii acestor tehnicieni formează, în prezent, obiectul unei ample analize iniţiată de Federaţia noastră de atletism care are în vedere, între altele, pentru fiecare antrenor, numărul sportivilor — cel puţin cu categoria de clasificare juniori — cu care lucrează, evoluţia performanţelor lor în ultimii 3 ani, promovarea de atleţi la secţii cu nivel mai ridicat, titlurile de campion cucerite şi, mai ales, valoarea mondială pe care au atins-o, ca şi ritmul de progres al acestor fruntaşi.

În 1978, la jumătatea ciclului olimpic dintre Jocurile de la Montreal şi cele de la Moscova, pentru atleţii europeni campionatele continentale de la Praga au fost evenimentul central al sezonului de concursuri. Vă mai amintiţi desigur că la acest principal examen din 1978, din cei 10 atleţi bucureşteni doar 2 s-au clasat printre primii şase: Maricica Puică locul IV la 3000 m şi Cătălin Andreica locul V la maraton, ceea ce este extrem de puţin pentru primul oraş atletic al ţării, în care-şi duc munca 57 de antrenori (46 cu normă întreagă) şi 60 de profesori încadraţi în unităţi sportive şcolare din reţeaua M.E.I.!!

După insuccesul de la Praga, în mod firesc, au fost formulate critici aspre la adresa unora dintre cei mai activi şi mai buni dintre antrenorii noştri. Împotriva lor au fost luate chiar şi unele măsuri organizatorice, este drept insuficient de drastice. Dar, ca şi în alte asemenea ocazii, au fost sancţionaţi, de fapt, antrenorii care, de bine de rău, au totuşi o activitate concretă, palpabilă. Şi, tot ca în alte asemenea ocazii, alţi antrenori din Capitală şi din ţară, care n-au atleţi în loturile republicane şi cu atît mai puţin în echipele reprezentative, au fost criticaţi, cum se spune, „în general", ceea ce nu este cîtuşi de puţin firesc şi etic.

Pe plan local, la nivelul cluburilor sau asociaţiilor sportive, ori la nivel judeţean analiza muncii antrenorilor se face în funcţie de numărul titlurilor de campioni, cel mai adesea la categoriile de juniori şi la multele probe neclasice ale acestor categorii, titlurile fiind însoţite de performanţe plate, nesemnificative. În această situaţie, evident, doar numărul campionilor nu mai înseamnă — mai bine zis, n-ar trebui să însemne — nimic! Şi totuşi, de ani şi ani, în pofida criticilor şi a recomandărilor, acest criteriu al titlurilor de campioni, al medaliilor cîştigate la campionatele de juniori III, II şi — mai rar — I, are un caracter de unicat pe scara aprecierii muncii desfăşurate de antrenori şi profesori.

În ultima vreme se mai constată o anume situaţie în activitatea specialiştilor atletismului nostru. Este vorba de o deplasare a preocupărilor antrenorilor, chiar şi a celor cu categorii superioare, de la munca, firească, de pregătire a atleţilor fruntaşi, la lucrul exclusiv cu juniorii şi copiii. Este, în mod cert, o fugă de răspundere, de la obligaţiile pe care le impune activitatea sportivă de performanţă, căci, punînd punctul pe „i" trebuie să spunem că munca aceasta cu juniorii şi copiii înseamnă, de fapt, pentru numeroase cadre tehnice, o perioadă îndelungată de „linişte", fără dureri de cap şi fără nici un fel de răspundere concretă pe linia performanţei, singura care este, în mod real şi obiectiv, adevăratul etalon al muncii.

Cum lucrul cu copiii are loc la o vîrstă cînd este greu de anticipat ceva asupra talentului unuia sau al altuia dintre micii atleţi, trec doi-trei ani, după care, iarăşi, şi apoi iarăşi, lucrul se reia de la cap. Să fie absolut clar: nimeni nu neagă importanţa activităţii atletice la nivelul copiilor, dar ca un antrenor să rămînă toată viaţa doar la acest nivel, fără să se fi străduit să descopere, să crească sau să promoveze un talent real pentru atletismul de performanţă, înseamnă, pur şi simplu, o irosire de pomană a timpului şi a fondurilor materiale. Exclusivismul în această privinţă nu face decît să ascundă adevărata faţă a unei munci necorespunzătoare, înseamnă fugă de adevăr, de răspundere şi reprezintă realmente un deserviciu care se face însuşi atletismului.

PROMOVAREA NOULUI — O NECESITATE COTIDIANĂ

Diploma de absolvire a unei şcoli nu marchează, în mod obişnuit, decît încheierea unei etape de activitate. Aceasta înseamnă, pentru un antrenor sau profesor, continuarea asiduă a studiului, a cercetării, a perfecţionării cunoştinţelor de ordin teoretic şi practic, înseamnă luptă perseverentă pentru nou, împotriva ruginei pe care rutina o poate pune asupra muncii, luptă împotriva suficienţei! Din păcate, se mai poate constata că în atletismul nostru destui antrenori şi-au găsit un loc călduţ, liniştit, comod, pentru o muncă formală, cu realizări mici, prea puţin însemnate.

Oare în atletism nu există oameni nechemaţi pentru această meserie de antrenor, oameni care într-un alt domeniu de muncă s-ar putea, eventual, realiza mai bine, fără să mai ocupe locul cuvenit altuia mai dotat sau cu mai multă tragere de inimă pentru meseria aleasă?

SANCŢIUNI PENTRU MUNCA FĂRĂ RANDAMENT ŞI PERSPECTIVĂ

Biroul Federaţiei de atletism şi-a pus de mai multă vreme această întrebare, dar pînă acum a luat doar puţine măsuri de sancţionare a acelor antrenori care nu înţeleg să-şi exercite, cum se cuvine, îndatoririle pe care le implică contractul profesional şi peste toate principiile etice ale meseriei alese. Avînd ferma convingere că lucrurile nu mai pot continua astfel, F.R.A. a trecut la sancţionarea unora dintre antrenorii care, de mai mult timp, muncesc fără randament şi frînează astfel dezvoltarea atletismului nostru.

Au fost sancţionaţi cu mustrare scrisă cu avertisment antrenorii **Dumitru Buiac** (Olimpia Bucureşti), **Eugen Ducu** (Viitorul Bucureşti), **Dumitru Petrescu** şi **Marian Ciser** (C.S.Ş. Triumf Bucureşti), **Nicolae Gagiu** (C.S.M. Piteşti), **Laurenţiu Dumitrescu** (C.S.M. Piteşti), **Adriana Dumitru** (Olimpia Buzău) şi **Gheorghe Neamţu** (C.A. Roman) care vor fi chemaţi în faţa comisiei municipale de atletism Bucureşti, respectiv a comisiilor judeţene de specialitate şi a Colegiului central de antrenori pentru analiza activităţii şi stabilirea de sarcini şi obiective precise pentru fiecare.

Au fost mustraţi verbal: **Dan Hidişoşanu** (C.S.Ş. Steaua), **Zoltan Vamoş** (Dinamo), **Nicolae Cristea** (Viitorul Buc.), **Victor Bianu, Paul Ioan Lixandru Pandele, Dan Vlădescu** (C.S.Ş. Atletism Bucureşti), **Dumitru Zarif** (Oţelul Galaţi), **Tutica Hogaş** (C.A. Paşcani), **Gheorghe Adorian** (Mureşul Tg. Mureş), antrenorii-profesori **Radu Voiciloiu, Elisabeta Prodan, Gheorghe Pădureanu**, care vor fi chemaţi în faţa biroului federal şi a inspectoratului şcolar respectiv.

Biroul Federaţiei române de atletism va solicita Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului să efectueze împreună o analiză a activităţii secţiilor de atletism din mai multe cluburi sportive şcolare şi, fireşte, a muncii desfăşurate de cadrele didactice respective. Este vorba de Cluburile sportive şcolare din **Aiud, Piteşti, Bistriţa, Drobeta Tr. Severin, Bîrlad, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, Botoşani, Constanţa, Tecuci, Miercurea Ciuc, Călăraşi, Ploieşti, Cîmpina, Sibiu, Mediaş, Drăgăşani, Rădăuţi, Rîşnov, Caracal, Zalău** (liceul cu clase speciale) ale căror secţii nu dau rezultatele scontate sau sînt într-un vizibil regres. În acelaşi context se va face şi analizarea cluburilor sportive şcolare din **Motru, Tg. Mureş şi Rm. Vîlcea.**

Sînt, desigur, doar cîteva măsuri care se impuneau, pentru că, ce mai discuţie, altfel nu mai merge. Dezvoltarea atletismului pretinde un foarte mare efort, dar pînă acum rezultatele investiţiilor sînt departe de necesităţile de fiecare zi. Atletismul nostru, mai mult ca oricînd, are nevoie de o producţie netă, nu doar de una globală, are nevoie de oameni bine pregătiţi, pasionaţi şi harnici care să realizeze integral această producţie!

Antrenorii de semifond şi fond — cîţiva dintre ei reuniţi în această imagine — sînt tehnicienii a căror producţie este, la modul general şi la această oră, cea mai bună în atletismul nostru

Conştient de multiplele sarcini care-i revin atletismului din Programul privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport, adoptat de Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., biroul F.R.A., comitetul federal îşi vor intensifica munca de îndrumare şi control în unităţile de atletism, în secţiile din cluburi şi asociaţii sportive. Împreună cu comisiile judeţene de atletism F.R.A. va stabili, anual, sarcini concrete pentru fiecare dintre specialişti, în funcţie de realizarea cărora va fi apreciată munca fiecăruia şi se vor face evidenţierile şi, deopotrivă, sancţionările... Pentru cadrele didactice din unităţile şcolare această operaţiune se va face în comun cu organele M.E.I.

1979 — AN HOTĂRÎTOR ÎN PREGĂTIREA PENTRU J. O.

Anul 1979, foarte important în ansamblul pregătirilor pentru Jocurile Olimpice, dar şi în ceea ce priveşte activitatea tinerilor atleţi, trebuie să însemne un salt calitativ bine marcat şi susţinut de realizări pe toate planurile. Pentru aceasta trebuie să se desfăşoare, la toate nivelurile, o muncă vie, eficientă, concretă, conştientă, cu angrenarea tuturor factorilor. Sarcinile care stau în faţa acestui sport trebuie bine cunoscute şi perfect înţelese de toţi cei care, sub o formă sau alta, activează în domeniul atît de vast al atletismului, pentru ca în felul acesta fiecare să-şi aducă contribuţia.. În această idee, trebuie înţeles şi faptul că de neîndeplinirea unui obiectiv sînt răspunzători nu numai atleţii şi antrenorii lor, ci şi medicii, cercetătorii ştiinţifici, dar şi activiştii mişcării sportive, chiar şi lucrătorii din diferitele servicii ale organismelor sportive! De aceea, în mod obiectiv, în angrenajul muncii trebuie să funcţioneze — fără reproş — toate rotiţele, mari sau mici, ale atletismului, pentru că altfel nu se poate, iar munca şi rezultatele vor fi, în continuare, „nesatisfăcătoare", ceea ce este de neconceput! Şi aceasta cît mai grabnic, pentru că timpul nu stă în loc şi nu aşteaptă pe nimeni. Dealtfel, pînă la „europenele" de juniori de la Bydgoszcz mai sînt doar cîteva luni, iar pînă la Jocurile Olimpice de la Moscova, un an şi cîteva luni, răgazuri foarte mici pentru cele cîte avem de îndeplinit pînă atunci, pentru ca în cele două competiţii de mare interes, atleţii noştri să concureze — aşa cum dorim cu toţii — la un nivel cît mai ridicat!

Pentru aceasta există, desigur, posibilităţi reale şi cadrul corespunzător marii performanţe. Recentele campionate continentale de sală de la Viena, unde 3 din cei 4 atleţi români participanţi au cucerit o medalie de aur şi două de bronz, sînt o dovadă a acestor mari posibilităţi.

Din peste 100 de antrenori bucureşteni DOAR 30 AU RĂSPUNS PREZENT!

Comisia municipală de atletism Bucureşti (preşedinte Nicolae Stancu, care este şi prim-vicepreşedinte al C.M.E.F.S.) şi-a propus să desfăşoare în acest an o activitate calitativ superioară celei din alţi ani, punînd un accent deosebit, cum este şi firesc, pe îmbunătăţirea substanţială a muncii antrenorilor, în Capitală aflîndu-se unii dintre cei mai de seamă specialişti ai atletismului nostru. Între alte metode folosite este şi aceea a organizării periodice a unor reuniuni — lectorate cu caracter metodic la care trebuie să ia parte toţi antrenorii bucureşteni.

La prima reuniune din acest an, la începutul lunii februarie, a fost pusă în discuţie o temă foarte interesantă şi de actualitate: **„Săriturile şi alergările de viteză; participări în competiţiile de sală, pregătirea din timpul iernii".** Pe marginea acestei teme au prezentat referate **Dumitru Alexandrescu** — conferenţiar la I.E.F.S. **Dumitru Roman** — şef de lucrări la I.E.F.S., profesorul **Alexandru Stoenescu** — antrenor coordonator la clubul Dinamo.

Despre această consfătuire ne-a vorbit Al. Stoenescu, în calitatea sa de vicepreşedinte al Comisiei municipale de atletism: **„Normal, am invitat pe toţi cei peste 100 de antrenori şi profesori de educaţie fizică care activează în atletismul bucureştean să asculte referatele şi să ajute la îmbunătăţirea concluziilor prezentînd observaţii critice şi aspecte din activitatea fiecăruia. Am avut însă neplăcuta surpriză să constatăm că au răspuns invitaţiei noastre abia vreo 30 dintre ei. Au fost de faţă, între alţii, antrenorul emerit Ion Söter, Nicolae Gurău — decanul de vîrstă al antrenorilor bucureşteni, Ion Benga şi Ion Vintilă — antrenori cu vechi state de serviciu la loturile naţionale. Au lipsit însă, fără motiv, foarte mulţi colegi de-ai noştri mai tineri care, indiscutabil, ar fi avut ce învăţa!..."**

Aceste absenţe devin şi mai de neînţeles dacă ne referim, de pildă, la obligaţia pe care o au antrenorii care, potrivit regulamentului de funcţionare, trebuie să desfăşoare cîte 2—4 ore pe săptămînă în cadrul diferitelor colegii centrale, judeţene sau municipale. Or, din cîte am înţeles noi, reuniuni metodice, ca cea de la 2 februarie, vor avea loc doar una pe trimestru!...

EXEMPLE CARE SE CER URMATE!

I. Arnăut

O. Constantinescu-Nehoi

Atletismul nostru a avut dintotdeauna oameni pricepuţi, harnici şi pasionaţi care au muncit cu rîvnă să realizeze ceva şi au pus vîrtos umărul la treabă. Ani de-a rîndul, unii dintre aceşti oameni au descoperit talente, le-au cizelat cu migală şi răbdare făcîndu-le să strălucească pe firmamentul atletismului naţional şi internaţional. Ne amintim, de pildă, de activitatea de-o viaţă a doi dintre reputaţii specialişti ai atletismului românesc, dr. Ion Arnăut la Cluj-Napoca şi profesorul emerit Cornel Iovănescu la Timişoara, tehnicieni care, pur şi simplu, au făcut epocă în atletism, care au ridicat la înalte cote valorice activitatea din oraşele lor, de unde echipele naţionale s-au împrospătat continuu, cu mulţi, foarte mulţi performeri.

La fel se poate spune şi despre Olimpiu Constantinescu-Nehoi din Roman, ca şi ceilalţi doi antrenor emerit, de activitatea căruia se leagă toate succesele atleţilor din localitate, după cum graţie străduinţelor instructorului obştesc Attila Kalith, un orăşel cum este Tg. Secuiesc a putut deveni un furnizor de bază al loturilor noastre naţionale de juniori.

De numele lui Ion Velicu se leagă unele dintre succesele atletismului constănţean. Silviu Dumitrescu contribuie, de mai multă vreme, la o activitate bună la clubul Metalul, ca şi Ion Puică la Olimpia. O muncă susţinută desfăşoară şi tînărul antrenor Nicolae Mărăşescu, ai cărui elevi au avut, mai ales în ultima vreme, evoluţii remarcabile. În sfîrşit, dar nu în cele din urmă, se cuvine să amintim numele încă unui antrenor emerit, Ion Söter, coautor la cucerirea a trei medalii olimpice de aur (Iolanda Balaş — 2 şi Viorica Viscopoleanu) şi la obţinerea a multe succese internaţionale de notorietate.

Am amintit doar cîteva nume de antrenori care, prin munca lor, au dat ceva anume atletismului nostru. Exemplul lor ar trebui urmat, cu încredere, de toţi ceilalţi antrenori. Atunci, cu siguranţă, atletismul nostru ar fi altul!...

SECŢII DESTULE, DAR ACTIVITATEA ESTE DEPARTE DE CERINŢELE ATLETISMULUI DE PERFORMANŢĂ!

În evidenţa federaţiei noastre de atletism figurează 280 de secţii afiliate, cu condiţii de activitate de un nivel corespunzător, dintre care circa 130 sînt apreciate a fi de nivel republican, ceea ce înseamnă desigur un lucru bun. Din păcate însă doar foarte puţine dintre acestea duc într-adevăr o muncă, cît de cît, corespunzătoare nevoilor de fiecare zi ale atletismului din ţara noastră.

Prin prisma contribuţiei la activitatea loturilor republicane, de seniori şi de juniori, a numărului titlurilor de campioni cîştigate în ultimii ani, se detaşează secţiile de la **Steaua, Dinamo, Clubul atletic universitar, Rapid şi Olimpia din Bucureşti, Farul Constanţa** la seniori, **Liceul de filologie-istorie din Cîmpulung Muscel, Liceul Nicolae Bălcescu şi C.S.Ş. Olimpia din Craiova, Liceul nr. 2 din Iaşi, C.S. Brăila, Amidex Tg. Secuiesc, C.S.Ş. Atletism şi Viitorul Bucureşti, Şc. generală nr. 7 Deva** ş.a. Se cuvine a fi, de asemenea, evidenţiată activitatea desfăşurată de cluburile şcolare din Arad, Braşov, Focşani, Reşiţa. Am înşirat aceste unităţi atletice, cărora li se mai pot adăuga încă cîteva, ele fiind printre puţinele în care există o preocupare statornică pentru dezvoltarea atletismului, deşi la fiecare dintre ele şi la toate împreună există mult, foarte mult loc de mai bine, atît în privinţa activităţii atletice de masă cît şi a celei de performanţă. Faptul că, de mai multă vreme, lista atleţilor noştri fruntaşi, capabili să concureze cu succes în marile competiţii, este totuşi atît de mică, oglindeşte, din păcate, foarte bine, situaţia existentă în cluburile noastre.

PONDEREA CEA MAI MARE, DAR ATLEŢI PUŢINI

Marea majoritate a secţiilor de atletism din întreaga ţară o formează unităţile şcolare, care dispun şi de cel mai mare număr de cadre de specialitate şi care, în mod firesc, se ocupă de selectarea şi pregătirea tinerilor atleţi, a copiilor şi juniorilor.

Avînd în faţă tabloul cu repartizarea acestor secţii pe întinsul ţării, în toate judeţele, numărul cadrelor tehnice, condiţiile materiale de care dispun, ar fi de presupus — logic — ca activitatea atletică la nivelul copiilor şi juniorilor să fie foarte bună. Şi aceasta pentru că, în plus, potrivit programei şcolare elaborată de Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, atletismul este considerat ca sportul cu ponderea cea mai mare în şcoală, predarea sa fiind deci obligatorie pentru toţi profesorii, indiferent care le este specializarea pe care au avut-o la absolvire!

Şi ce se constată de fapt? Se constată ca necorespunzător raportul dintre numărul atleţilor juniori, cel al secţiilor, al profesorilor şi antrenorilor şi numărul performerilor de autentică valoare, cu perspective să candideze la poziţiile fruntaşe ale clasamentelor la campionatele europene de juniori, la „Concursul Prietenia" şi mai apoi la „europenele" de seniori şi mai ales la Jocurile Olimpice.

Una dintre cauzele acestei situaţii, ale acestui raport necorespunzător, este direct legată de „concepţia" unor antrenori şi profesori care au ridicat la rang de principiu lucrul uşor cu juniorii. De aceea, cu doar trei-patru antrenamente pe săptămînă performanţele de valoare, competitive pe plan internaţional, sînt de-a dreptul imposibile. Volumul mic de efort, intensitatea scăzută a lucrului în cadrul lecţiilor de antrenament sînt în totală opoziţie cu modul de pregătire al juniorilor din ţările cu atletism avansat.

Dacă astăzi există, la majoritatea probelor, un mare decalaj între valoarea rezultatelor juniorilor noştri şi a celor străini, în mod normal — dacă nu intervine nimic — acesta se va mări continuu pînă la J.O. din 1980, din 1984... Echilibrarea situaţiei valorice nu poate fi concepută altfel decît ca şi juniorii noştri, cei mai talentaţi, să facă ceea ce fac viitorii lor adversari, adică antrenamente zilnice, o muncă intensă, cotidiană, fără nici un rabat. Este, dacă vreţi, ceea ce fac micuţele noastre gimnaste şi rezultatele muncii lor dovedesc că numai aceasta este singura cale spre vîrful piramidei internaţionale. De adevărul acesta primii convinşi trebuie să fie înşişi antrenorii şi profesorii atletismului!...

În ceea ce priveşte predarea, învăţarea şi practicarea atletismului în şcoli şi licee, în pofida faptului că există indicaţii clare, cu putere de lege, ale Ministerului de resort, totuşi în multe locuri programa este pur şi simplu eludată. Adevărul este că atletismul este mai pretenţios, cere mai multă muncă de organizare, amenajări de terenuri pe care doar prea puţini dascăli de sport se încumetă să le facă. Pentru aşa ceva trebuie pasiune, multă dragoste pentru profesiune, dar, şi înţelegerea exactă a faptelor în succesiunea lor. Această situaţie pare cu atît mai mult de neînţeles cu cît S.U.V.A. (Sistemul unitar pentru valorificarea şi aprecierea nivelului de dezvoltare fizică a elevilor) cuprinde norme exclusiv din atletism. Şi aceste norme pentru a putea fi trecute de elevi ele trebuie, cît de cît, şi pregătite...

NICI UN PERFORMER DE CLASĂ OLIMPICĂ!

Atletismul nostru dispune de două unităţi etalon: Liceul de filologie-istorie (fostul liceu central experimental de atletism) din Cîmpulung Muscel şi Clubul sportiv şcolar de atletism din Bucureşti, ambele cu o existenţă de un deceniu, care au dat sportului nostru numeroase elemente talentate, dar — cel puţin pînă acum — n-au dat nici un performer deosebit, de clasă olimpică, aşa cum au dat, de pildă, unele dintre unităţile gimnasticii! Adevărul este că faţă de serioasele investiţii materiale şi morale, făcute ani de-a rîndul, cu aceste unităţi atletice, faţă de condiţiile de muncă asigurate elevilor şi cadrelor didactice, pretenţiile s-au limitat la judecarea activităţii în funcţie de numărul titlurilor de campioni naţionali cîştigate, în loc să se fi vizat cu precădere marea performanţă atletică.

În 1978 în activitatea liceului cîmpulungean s-a produs un salt calitativ, atît pe planul selecţiei cît şi pe acela al rezultatelor unora dintre elevii fruntaşi, consecinţă a unei pregătiri mai bune. Dintre aceştia, Gheorghe Cojocaru — 7,57 m la lungime, a cîştigat medalia de aur la „Concursul Prietenia", Mihai Ene — 15,60 m la triplu, pe cea de bronz la aceeaşi competiţie, ca şi Nicolae Ion la 3000 m. Sînt numai 3 dintre juniorii cîmpulungeni care promit mult şi de la care, în mod firesc, se aşteaptă, în continuare, performanţe mai bune şi succese la campionatele europene de juniori din august, de la Bydgoszcz şi poate chiar la J.O. de la Moscova.

De la Liceul din Cîmpulung şi de la Clubul sportiv şcolar de atletism din Bucureşti, unităţi încadrate cu cadre valoroase, dotate cu ceea ce le este necesar pentru o activitate bună, pretenţiile trebuie să fie tot mai mari. Cine altcineva, în primul rînd, dacă nu aceste două unităţi etalon trebuie să dea, an de an, atletismului nostru cadrele de care are nevoie, performerii autentici care să-l reprezinte cu succes în toate marile concursuri internaţionale, ceea ce, să recunoaştem, pînă acum n-a prea fost cazul cu nici una dintre ele!

★

Situaţia creşterii juniorilor în atletism este o problemă departe de a fi, chiar şi parţial, rezolvată, ea reflectîndu-se nemijlocit în nivelul scăzut al secţiilor de seniori, chiar şi a celor mai puternice (Steaua, Dinamo, C.A.U.) care, deşi beneficiază de un mare număr de tehnicieni reputaţi, de condiţii materiale dintre cele mai bune, nu produc totuşi pe măsura investiţiilor făcute. Faptul că anul trecut, de exemplu, la principalul eveniment atletic al sezonului, la „europenele" de la Praga nici unul dintre atleţii acestor cluburi n-au realizat nici măcar un singur punct este exemplul cel mai edificator.

La cele mai multe dintre secţiile noastre de atletism se constată că climatul de muncă, de idei novatoare, de exigenţă şi disciplină este, din păcate, departe de cerinţe. Succese facile, prea puţin semnificative, realizate în concursuri mărunte, conduc la o stare de automulţumire care, nu în puţine cazuri, reuşeşte să tragă înapoi chiar şi pe sportivii dornici de a face mai mult şi mai bine.

Faţă de toate acestea se impune desigur o analiză a secţiilor de atletism din cluburi şi asociaţii între care nu puţine sînt cele care au răspunderi concrete pentru dezvoltarea acestui sport, în lumina sarcinilor Programului privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport, răspunderi de care ele nu se achită cum se cere, aşa cum este nevoie!

AMBIŢIILE S-AU... TOPIT

„Cu cîţiva ani în urmă, cînd abia fusese înfiinţată secţia de atletism la Clubul sportiv şcolar din Piteşti, *ne spunea tov. Gheorghe Creţu, prim-vicepreşedinte al C.J.E.F.S. Argeş*, ambiţiile profesorilor erau nemăsurat de mari şi personal am crezut că treaba va merge strună.

După cîţiva ani de activitate, la C.S. Şcolar din Piteşti, din păcate, calitatea şi cantitatea muncii cadrelor didactice nu este direct proporţională cu avuţia materială aflată astăzi la dispoziţia acestei unităţi!"...

Oare atît de repede să-şi fi tocit ambiţiile profesorii piteşteni, de la Clubul sportiv şcolar?

Materiale redactate de **Romeo VILARA**

VALOROS CURS DE PERFECŢIONARE A ANTRENORILOR DE HALTERE... PE CÎND REZULTATELE?

În dorinţa de a contribui la specializarea necontenită a cadrelor care răspund de dezvoltarea şi progresul halterofiliei româneşti, federaţia de specialitate organizează în fiecare an cursuri de perfecţionare. Ultimul a avut loc, recent, la Bucureşti, în prezenţa a 62 de antrenori, care conduc cele mai importante secţii de haltere din cluburile şi asociaţiile sportive din ţară.

Cursul şi-a atins pe deplin scopul prin referatele expuse, prin elementele puse în discuţie privind metodele optime de pregătire, prin materialele teoretice şi aplicaţiile practice făcute în cadrul lotului naţional cu prilejul unor antrenamente, prin vizionarea unor filme tehnice, prin planşe şi diapozitive reflectînd ultimele noutăţi în materie de pregătire pe plan internaţional.

O atenţie deosebită s-a acordat **caietului de antrenament**, evidenţei stricte a activităţii individuale a fiecărui sportiv. Acest document de lucru trebuie să reflecte o planificare riguroasă, obiectivă, a antrenamentelor, în raport cu particularităţile individuale ale halterofililor. **Noul caiet, tipărit de federaţia de specialitate, oferă nu numai posibilitatea de a ţine o evidenţă strictă, ci şi de a avea o sinteză ştiinţifică a efortului pe baza unor indici globali, care exprimă, în timp, dinamica principalilor parametri, cum ar fi greutatea medie, coeficientul de intensitate ş.a.**

La acest curs de perfecţionare a participat, în calitate de lector, cunoscutul specialist sovietic **Aleksei Medvediev** — fost campion mondial, primul halterofil din lume care l-a învins pe celebrul recordman american Paul Anderson —, acum şeful catedrei de atletică grea la Institutul de cultură fizică din Moscova, vicepreşedinte al Federaţiei europene de haltere. În expunerea sa, A. Medvediev a subliniat necesitatea perfecţionării tehnicii de ridicare cu ajutorul kinogramelor, aparaturii speciale, a utilizării unor exerciţii combinate, a ţinerii unei evidenţe riguroase asupra efortului şi a modului în care reacţionează organismul.

La încheierea cursului, A. Medvediev a declarat: **„M-a impresionat faptul că toţi cursanţii au manifestat un deosebit interes faţă de noutăţi, faţă de metodele moderne de pregătire, cu gîndul la îmbunătăţirea necontenită a performanţelor. Dealtfel, federaţia europeană face eforturi în aceeaşi direcţie, pentru ridicarea nivelului mondial al halterelor. Cele realizate acum la Bucureşti — prezentarea unor referate la un înalt nivel, bine alcătuit din punct de vedere pedagogic, îmbinarea lecţiilor teoretice cu cele practice — se înscriu în sfera preocupărilor federaţiei de specialitate de pe continentul nostru".**

Cursul s-a încheiat cu teste teoretice şi practice la care au fost supuşi antrenorii. **„Notaţiile valorice acordate — a declarat antrenorul federal Lazăr Baroga — demonstrează că specialiştii noştri şi-au însuşit în mare măsură elementele predate şi sperăm ca ele să ajute în mod efectiv la ameliorarea rezultatelor halterofililor români".**

Ion OCHSENFELD

La săriturile în apă: JUNIORII, SALT SPRE CALITATE!

Am consemnat şi am apreciat cu prilejul campionatelor naţionale de sărituri pentru juniori faptul că tinerii competitori au abordat cu îndrăzneală unele salturi care, pînă nu de mult, erau executate doar de finaliştii marilor concursuri internaţionale. La nici 16 ani, **Cornel Pop** a cules aplauze pentru triplu salt şi jumătate în echer la platformă, săritură notată cu coeficient de dificultate 2,9, iar la trambulină a realizat nu mai puţin de trei salturi cu coeficient 2,8: dublu salt şi jumătate cu un şurub, dublu salt şi jumătate înapoi şi răsturnat. Ultimele două exerciţii au fost înscrise şi în programul lui **Valentin Urse**, care încă nu are 14 ani. La fete, **Isabela Bercaru** (junioară mare) şi **Cristina Timar** (junioară mică) au executat dublu salt şi jumătate răsturnat şi înapoi, sărituri rar întîlnite în concursurile feminine şi, mai cu seamă, ale junioarelor. Menţionăm, am exemplificat doar prin cîţiva dintre cîştigătorii titlurilor de campioni ai ţării, dar nota de ridicare a „ştachetei" a fost generală, evidentă la majoritatea participanţilor la „naţionale", ceea ce demonstrează că la sărituri s-a schimbat ceva, că antrenorii (dintre care îi vom aminti pe **Elena Timar, Nicolae Spariosu** şi **Pantelimon Decuseară**) abordează exerciţii cu cotă de dificultate ridicată, singurele — dealtfel — care creează premisele cuceririi punctajului necesar clasării pe locuri onorabile la concursurile de talie mondială.

Saltul către calitate este evident. Dar, pentru că există şi un dar, nu trebuie să se creadă că prin însuşirea salturilor cu coeficienţi între 2,7 şi 3 s-a rezolvat totul. În primul rînd, chiar în execuţia acestora se manifestă nesiguranţa inerentă începutului, care poate fi eliminată doar prin repetări mult mai multe decît cele efectuate cînd era vorba de exerciţii mai uşoare.

C. Pop *se anunţă ca o mare speranţă*
Foto: Ion MIHĂICĂ

Însă, cele mai supărătoare defecţiuni au fost aceleaşi care împiedică, de mulţi ani, pe săritorii fruntaşi să se afirme pe plan internaţional şi anume cele care ţin de „a.b.c."-ul acestui sport: ţinuta, eleganţa şi precizia, intrările, salturile impuse. Este drept, am văzut triplu salt bine executat, dar am asistat şi la sărituri impuse care nu puteau fi punctate cu mai mult de nota 6, ceea ce, într-un concurs internaţional, creează un handicap irecuperabil, aşa cum s-a petrecut, aproape fără excepţie, cu prilejul participării sportivilor români la diferite competiţii. Ca să nu mai vorbim de intrările în apă deseori imprecise şi chiar ratate, deşi se ştie prea bine cît de mult cîntăresc ele, în ochii arbitrilor, în aprecierea generală a unei sărituri.

Să rămînem, însă, în perimetrul optimismului „generat de abordarea de către tinerii săritori a salturilor competitive la nivel internaţional şi să ne exprimăm speranţa că într-un viitor cît mai apropiat — noi am dori chiar în luna august, cu prilejul „Cupei Europei", găzduită pentru prima dată de ţara noastră — fruntaşii acestui sport vor realiza performanţe remarcabile.

Dumitru STĂNCULESCU